

[Morten Lange.]

for at finde det, og at også den mangfoldighed, som indlæggene har vist, og jeg vil snart sige den lærdom, som bogstavelig talt alle medlemmer har på sagsområdet, formentlig hæver sig en hel del over, hvad der er sædvanligt i vores debat. Jeg vil håbe, at den standard, som i hovedsagen har præget denne debat, må gå videre og holde sig under afslutningsfasen, for sagen er for væsentlig og for afgørende for Danmark til, at afgørelsen i den sidste ende skal træffes på en eller anden mere eller mindre vellykket provokation. Jeg mener, vi må have en fælles interesse i, at denne afgørelse sker på argumenter og ikke på argumenternes karikatur. Jeg mener, vi skal bestræbe os for det fortsat.

Der har været nogle meget spændende indslag om, skal vi sige frynser på debatten, som den er ført udenom. Jeg tror nok, at vi skal se på disse indslag allerede med en lille smule afstand i blikket og se, hvad det egentlig er for nogle ting, der er kommet frem af det, der er blevet så hårdt angrebet. Jeg tror i virkeligheden, at det på mange måder slutter sig ind i det folkelige perspektiv i debatten, mere end man måske ville tro, når man læser den slags ting med de øjne, som vi nu engang læser udtalelser med her på Christiansborg. Men jeg vil dog gerne i denne forbindelse gøre opmærksom på over for hr. Nyboe Andersen, at det var ikke mig bekendt, det, der fremgik af det, hr. Gert Petersen sagde her i går, at han krøb udenom eller afsvor sig noget som helst. Han redogjorde som andre for sin lod og del i forskellige ting.

Men når man taler om debatten, og hvordan den føres udenfor, så er det vel nok en af de meget væsentlige ting, at i de organer og de veje, som det offentlige mere eller mindre betaler, kontrollerer eller finansierer, er det dog lykkedes at holde sådan nogenlunde balancen. Det har selvfølgelig været svært, for en stor del af nyhedsmedierne, dagspressen osv., er jo naturligvis forholdsvis ensidigt engageret, men man kan vel sige det sådan, at dér, hvor pengene virkelig har været offentlige, har balancen været holdt på dog acceptabel vis.

Jeg er meget ked af, at vi netop på dette område har set et bræk, som bør påtales nu her på det allersidste, nemlig nogle artikler

i bladet Helse, der udgives af sygekasserne, så vidt jeg har forstået det, for midler, som i deres karakter må betragtes som offentlige, og hvor dette blad ukonfronteret, hvilket i dag er dårlig skik, giver to meget ensidige fremstillinger af de sociale forhold i forbindelse med dansk tilslutning til De europæiske Fællesskaber. Jeg tvivler ikke på, at de signerede artikler står for, hvad de pågældende forfattere mener, men der ligger et alvorligt ansvar på bladet, for det har bragt sig i modstrid med al anden tilsvarende publikation ved at lade ensidige betragtninger komme ud uimodsagt.

Men tilbage til spørgsmålet om selve vor debat og stillingtagen til De europæiske Fællesskaber og om uenigheden om problemerne. Jeg sagde i går, at vi har haft vanskeligheder ved at få tingene vejret rigtigt, for jeg vil stadig væk fastholde, at det grundlag, vi har arbejdet på, ifølge sagens natur har været markedsudvalgets oplysninger til os. De har været mange, de har været detaljerede, og man skulle være særdeles utaknemmelig, om man ikke, jeg havde nær sagt udtalte sin medfølelse med det departement eller det sekretariat, som i den grad har været overlæst med alle tænkelige spørgsmål. Men det har alligevel, og det er naturligvis ministerens ansvar, lidt for meget været de positive vurderinger, der har præget vort grundlag, og det har været en af de store vanskeligheder for modstanderne, når de ville prøve på at komme frem til en helt klar balancering, at det i alt for mange tilfælde har været nødvendigt for os at gå tilbage til de helt officielle dokumenter og foretage en selvstændig vurdering. Vi kunne have stået sikrere, hvis vi havde haft en ægte og neutral dokumentationscentral til dette formål.

Det er klart for mig, og det har været klart i hele debatten bogstavelig talt fra den dag, den begyndte, at det store spørgsmål i forbindelse med tilslutning til De europæiske Fællesskaber er de økonomiske fordele for landbruget. Når alt andet begynder at blive fabulerende og mere eller mindre usikkert selv i de ædlest indlæg fra tilhængerne, så står landbruget tilbage med sit positive bidrag til valutabalancen, og hvad man nu ellers kan finde på at tilskrive det til. Det forekommer mig overordentlig vigtigt, at bogstavelig talt ikke én eneste tilhænger i